

EURÓPAI TÖRTÉNET

Európa legrégebbi országának külügyi testülete a nemzetközi kapcsolatok újraépítésére titkos akciót indított. Az akció látszólag egy átlagos kamionos árutovábbításnak tűnhet, Magyarországról Angliába. Azonban a feladat elvégzéséhez elengedhetetlen a Hollandia és Anglia közötti komp használata, ahol a „becsekkoláskor” az útlevel használata kötelező, és ebből eredően felmerül az AMK diplomata útlevelének alkalmazási lehetősége.

Az akcióról a testület vezetőjén kívül kizárólag az abban résztvevő KT-tag – mint végrehajtó – tudott, így a történetről nagyobb körben csak a későbbi események kapcsán került ki információ.

A terv szerint kiprovokált hatósági eljárás célja az volt, hogy a megelőző időben a holland és más európai országok külügyminisztériuma felé elküldött diplomáciai jegyzék megerősítésére jöjjön létre egy, az ottani hatóságok által generált hivatalos eljárás, amiben kénytelenek nevesíteni a Szentkorona Országa Magyar Királyságot mint az eljárásba bevont honpolgár alanyiségét.

A kellően előkészített akció elérte a célját, és a hatóság intézkedési mohóságának következtében sikerült az ügyről dokumentumot begyűjteni a későbbi jegyzékváltás megalapozására. Ugyanakkor a holland szolgálat mint az EU egyik alapítója, vélhetően ráérezve a várható következményekre, pótcselekvésként - mielőtt lezárta az eljárást - „estebéddel etette meg” az eljárás alá vont személyt, miután egész nap megvonta tőle a vizet és az étkezés lehetőségét. Az éték tartalma 24 órán belül epehólyag- és hasnyálmirigy-gyulladást okozva, kis híján kómában végződött, csak Istennek és a kórházi beavatkozásnak köszönhetően nem okozott biztos halált.

A mintegy kilenc órát kitöltő eljárás során lépésről lépésre kellett a tudatlanság homályát eloszlatni az intézkedő hatóság információ-hiányának csökkentésével, némi logikus megfontolásra készítve őket.

2019. 02. 10-én Európa „kultúrnépe” – a holland királyságban – a tudatlanságával alázott meg. A tudatlanság tárgya, hogy nem ismerik Európa legrégebbi államát – a Szentkorona Országát, a Magyar Királyságot, ami természetesen nem igaz, hiszen százéves háborút vívtak a Habsburgok ellen. Még nagyobb bűn, hogy a vonatkozó nemzetközi törvényeket sem ismerik, illetve figyelmen kívül hagyva hoznak döntéseket az érintett „uniós” állampolgárok szabadságjogainak alkalmi korlátozásával. Vélte igazságaik bizonyítására kijelentik, hogy amiről nincs tudomásuk, az nincs is.

Ha pedig egy ország létezéséről az utcai járőrnek nincs tudomása, akkor szerinte nyilvánvaló, hogy az azonosításra bemutatott igazolvány hamisítvány, amiből következik az okmányhamisítás vélelmezésének lehetősége.

Az alapállás megdöntéséhez csupán rá kellett vezetni az érintett személyeket néhány alapigazságra, amit nyitott kérdésekkel bárki elvégezhet.

Kihasnálva, hogy a hatóság nem tartotta magát a törvényileg biztosítandó ügyvéd jelenlétéhez, a kihallgatást megelőző kérdések megvitatására szereztem lehetőséget.

Tudva, hogy az AMK honpolgáraként jelenleg két állampolgársággal rendelkezem, feltettem az első kérdést, miszerint:

Hollandia törvénykezése büntetni rendeli-e a kettős állampolgárságot?

A hatóság válasza szerint nincs ilyen törvény!

Második kérdésem: Ha egy (holland) állampolgár utazásai során felveszi egy másik állam állampolgárságát (amiről igazolványt állítanak ki számára), ennek bemutatásakor a holland hatóság megvádolhatja-e a személyt okmányhamisítással, amennyiben nem ismeri az adott országot?

A hatóság válasza: Nyilván nem teheti meg.

Harmadik kérdésem: Az érintett hatóságnak – akár személy szerint – van-e jogosultsága eldönteni, hogy az így vitatott ország létezik vagy nem létezik?

A hatóság válasza: Nyilvánvalóan nincs rá felhatalmazása, mert egy ország létezését kizárólag annak népe mondhatja ki, amit az ide vonatkozó nemzetközi törvények értelmében nem lehet vitatni.

A feltett kérdések és a válaszok bekerültek a kihallgatás jegyzőkönyvébe, így tulajdonképpen eldőlt, hogy az előállítás okaként felvezetett törvényi cikk nem alkalmazható, ezért az eljárást rövid úton le kell zárni. A lezárás meg is történt, némi furcsasággal, ugyanis az elhallgatást az erről szóló dokumentum kiadásának hiányával próbálták megvalósítani, és ez nem sikerült hiánytalanul.

Az igazság birtokában el kellett tűrnöm a fogda hidegét (*zokniban és meleg ruha nélkül*), az egész napos éhezést és szomjúságot, mert minden ilyen irányú kérést hallatlanba vettek, valamint az „adatfelvétel” (*ujjlenyomat*) megalázó formáit, aminek sikertelensége némi elégtételt jelentett.

Tudván, hogy az adott időpontban éppen az internetes KÖZ-Ős szertartás folyik, gondolatban kértem az együtt-gondolkodók szellemi segítségét az adatfelvevő hiper-szuper készülék blokkolásához, és bár hihetetlenül hangzik, a „csoda” megtörtént, a berendezés többszöri eredménytelen próbálkozást követően „lefagyott”. Ekkor beüzemelték a tartalék készüléket, de az újabb próbálkozás is hasonlóan végződött. Az eredmény meglepte a hatóságot, és végül leállította az akciót.

A felvett jegyzőkönyv néhány óra alatt befutotta a hivatali útvesztőt, és végül – bár a bocsánatkérés és az eljárásról szóló végzés-nyilatkozat (*nyilván nyelvi nehézségek miatt*) elmaradt –, visszakapva a személyes holmimat és egy átvételi elismervényt, ami bizonyítja a megtörtént eseményt, a helyszíntől mintegy 30 km-re levő járművemhez szállítva, utamra engedtek. Ez Európa demokráciája. Az esemény, minden negatív hatása mellett is lehetőséget teremtett a diplomáciai kapcsolatok építéséhez két újabb fórumon, nevezetesen az eset

kapcsán indított külügyminisztériumi jegyzékváltásra és kártérítési per indítására, ami (a Szentkorona Országa Magyar Királyság) létezését dokumentálja a nemzetközi térben.

ATILLA